

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **A. D. W.**, zastoupen JUDr. Martinem Knobem, advokátem se sídlem Denisova 585, Jičín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 7. 2024, č. j. 51 Ad 4/2023-99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Martinu Knobovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 5 291 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2023, č. j. X., žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání invalidního důvodu pro nesplnění podmínek dle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „ZDP“), neboť podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa ze dne 19. 4. 2023 poklesla pracovní schopnost žalobce o méně než 35 %.

[2] Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí námitkami, které žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023, č. j. X., zamítla. Pro účely tohoto rozhodnutí vypracovala posudková lékařka žalované posudek ze dne 31. 7. 2023, kterým žalobce ve shodě s předchozím posudkem neshledala invalidním (podle posudku poklesla pracovní schopnost o 20 %).

II.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Hradci Králové (dále též „PK MPSV“) ze dne 9. 4. 2024. Uvedený posudek přitom (podobně jako dříve obstarané posudky) dospívá k závěru, že u žalobce nepoklesla pracovní schopnost o potřebných 35 %. Podle PK MPSV činí pokles pracovní schopnosti žalobce 20 %. Posudek přitom splňuje všechny zákonné požadavky. Komplexně hodnotí zdravotní stav žalobce. Krajský soud neshledal v postupu žalované ani žádnou jinou nezákonnost či vadu. Žalovaná tedy nepochybila, když žádost žalobce o invalidní důchod zamítla z důvodu nesplnění podmínek stanovených v § 38 ZDP. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), kterou následně doplnil. Stěžovatel souhrnně nesouhlasil se závěrem, že nesplňuje podmínky pro přiznání invalidního důchodu. Podle stěžovatele posudková komise chybně vyhodnotila pokles jeho pracovní schopnosti. Dle názoru stěžovatele bylo chybně vycházeno pouze z dřívějších lékařských zpráv, které však nezobrazují jeho celkový zdravotní stav. Nebyly dostatečně zohledněny všechny zdravotní potíže, kterými trpí. Při posuzování nároku na invalidní důchod nebyly rovněž dostatečně zohledněny aspekty okolního prostředí, čím bylo zasaženo do základních práv stěžovatele v sociální oblasti. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen

pokračování

pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[8] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[10] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Danou věc naopak posoudil v souladu s konstantní (přílehavou) judikaturou, od které kasační soud neshledal důvod se odchýlit.

[11] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem správních orgánů a krajského soudu, že nesplňuje podmínky pro přiznání invalidního důchodu. Nesouhlasil s posudkovými závěry.

[12] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že posouzení zdravotního stavu občana a následné stanovení stupně invalidity je otázkou medicínskou, tj. odbornou. Správní soud si nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009-46, ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013-20 atp.). „Podle § 4 odst. 2 zákona o provádění sociálního zabezpečení posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů

pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny k posouzení poklesu pracovní schopnosti a zaujetí posudkových závěrů o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je tedy specifickou formou správní činnosti, spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2023, č. j. 7 Ads 69/2023-39; viz též rozsudek ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20). Posuzovaný zdravotní stav musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné pochybnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28, či ze dne 12. 2. 2024, č. j. 10 Ads 215/2023-29). Povinností posudkové komise je vypořádat se se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlídnout k potížím tvrzeným účastníkem řízení, lékařským zprávám atp. (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Ads 252/2022-35). V případě naplnění uvedených požadavků posudek zpravidla představuje rozhodující důkaz pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008-115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016-33, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Ads 23/2018-37, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17, ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28 atp.). Úkolem správních soudů pak je vyhodnotit, zda je posudkový závěr posudkové komise náležitě, přesvědčivě a srozumitelně odůvodněn (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013-34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014-60, ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014-23, ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Ads 254/2017-27 atp.).

[13] Podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v dané věci postupováno v souladu s východisky uvedené judikatury. Jak žalovanou, tak i krajským soudem vyžádaný posudek důkladně hodnotil zdravotní stav stěžovatele. Oba posudky se shodly na rozhodující příčině nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, na jeho zařazení do kapitoly XV oddíl B položka 6 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., jakož i na výsledné míře poklesu pracovní schopnosti. Soud přitom neshledal, že by předmětné posudky byly nejednoznačné, neúplné, nepřezkoumatelné či že by trpěly jakoukoli jinou vadou ve smyslu výše uvedené judikatury. Důkladně hodnotily stěžovatelem akcentované zdravotní obtíže, a to na podkladě předložených lékařských zpráv. Proti (zcela konkrétním) posudkovým závěrům stěžovatel nevznáší žádnou relevantní argumentaci, která by je mohla zvrátit. Stěžovatel pouze obecně polemizuje o nesprávnosti předmětných závěrů, resp. předkládá subjektivní tvrzení o tom, že jeho zdravotní stav je v současnosti horší, než jak byl posouzen. Z výše citované judikatury však vyplývá, že správní soudy nejsou oprávněny posoudit důvodnost námitek stran nesprávného zhodnocení zdravotního stavu posuzované osoby z věcného, tj. odborného hlediska. K takovému posouzení totiž soud nemá potřebnou erudici (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 4 Ads 49/2009-55, ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 Ads 160/2015-49, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Ads 23/2018-37, či též rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I ÚS 1087/17, ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. III. ÚS 1239/16, ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 4160/16 atp.). Jak již přitom naznačil soud výše, posudková komise komplexně zhodnotila zdravotní stav stěžovatele. Vyjádřila se k předloženým lékařským zprávám, ke kumulaci zdravotních obtíží, jakož i k otázce splnění § 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb. Pokud stěžovatel namítá, že nebyly

pokračování

zkoumány námitky stran tvrzených omezení při výkonu práce, stran možných potencialit výkonu práce atp., souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem, že posudková komise posuzovala rozhodný stav stěžovatele bez ohledu na konkrétní druh práce, který má vykonávat. Nadto za situace, kdy je stěžovatel ve výkonu trestu odnětí svobody, a to až do roku 2029, jsou jakékoliv další úvahy, jakou práci je stěžovatel schopen vykonávat po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, pouze hypotetické a pro závěry posudkové komise založené na momentálním zdravotním stavu žadatele nejsou relevantní.

[14] Co se pak týče poprvé v kasační stížnosti vznesených tvrzení (např. že bylo nepřipadně zasaženo do jeho sociálních práv atp.), konstatuje Nejvyšší správní soud, že § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud dodává, že není názoru, že by postup žalované nepřipustně zasahoval do sociálních či jiných práv stěžovatele. Žalovaná postupovala zcela v mezích právní úpravy, jež je rozvedením obecné úpravy sociálních práv vymezených čl. 26 a násl. Listiny základních práv a svobod. Těchto práv se přitom lze dovolávat pouze v mezích zákonů, která je provádějí (srov. čl. 41 Listiny základních práv a svobod), tj. v tomto případě zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná v souladu s tímto zákonem důkladně zkoumala, zda jsou splněny podmínky pro přiznání invalidního důchodu stěžovateli, přičemž vypořádala všechny řádně vznesené námitky (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 5 Ads 100/2024-27). Z koncepce současné právní úpravy přitom nevyplývá opora pro argumentaci stěžovatele, dle které by výkon trestu odnětí svobody, tamní prostředí či situace stěžovatele po jeho propuštění z výkonu trestu měly determinovat přiznání invalidního důchodu. Takto právní úprava koncipována není.

[15] Oporu v judikatuře má i závěr krajského soudu, že posudková komise není vždy povinna provést osobní vyšetření, resp. že posudek je posudková komise oprávněna vypracovat distančním způsobem. Úkolem posudkové komise je „*hodnotit zdravotní stav žadatelů podle kritérií stanovených právními předpisy, nikoliv provádět primární klinická zjištění. To je úkolem ošetřujícího lékaře stěžovatele a lékařů odborných, u nichž se léčí (...) Přítomnost stěžovatele na jednání posudkové komise by tak byla nezbytná pouze v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná, některé nálezy nejednoznačné či dokonce rozporné, případně pokud by bylo třeba došetřit některé skutečnosti a komise k tomu od něj potřebovala podrobnější informace*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012-19, či nedávný rozsudek téhož soudu ze dne 19. 3. 2024, č. j. 2 Ads 122/2023-35). Účast posuzované osoby na jednání

posudkové komise a její vlastní vyšetření tak nejsou nutné, pokud byl zdravotní stav dostatečně zjištěn předchozími lékařskými vyšetřeními, jejichž výsledky (lékařské zprávy) má posudková komise k dispozici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004–70, ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Ads 290/2019–24, či rozsudek ze dne 14. 4. 2021, č. j. 6 Ads 115/2020–54). Skutečnost, že PK MPSV sama nepřistoupila k vyšetření stěžovatele, v daném případě úplnost a přesvědčivost vypracovaného posudku nenarušila, neboť mezi podklady obsaženými ve zdravotní dokumentaci nebyly shledány rozpory, které by vyžadovaly stěžovatelovo přímé vyšetření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 6 Ads 33/2021-28).

[16] Výše uvedeným Nejvyšší správní soud nijak nebagatelizuje závažnost zdravotních obtíží stěžovatele. Ty však byly řádně reflektovány v předmětných posudcích, jejichž přezkum ze strany soudu je limitován (viz výše). Všechny posudky se shodují na závěru, že stěžovatelův zdravotní stav neodpovídá žádnému stupni invalidity tak, jak jsou upraveny v § 39 ZDP, přičemž na základě (poměrně obecné) stížní argumentace nebylo lze shledat v postupu posudkových lékařů žádné vady s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že nezjistil ani existenci vad s vlivem na zákonnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 Ads 132/2008-115, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 Ads 259/2016-33 atp.).

[17] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl dle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak jedná se o věc sociální péče, a proto jí na základě § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů nenáleží. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 10. 6. 2024, č. j. 51 Ad 4/2023-78, ustanoven zástupcem JUDr. Martin Knob, advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti a porada s klientem přesahující jednu hodinu), každý ve výši 1 000 Kč. Podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 10. 11. 2020, č. j. 6 Ads 209/2019-62, č. 4115/2021 Sb. NSS, přitom tato zvláštní tarifní hodnota upravená v § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bodem 3 advokátního tarifu obecně neporušuje zásadu rovnosti spojenou s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby (obdobně viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Ads 342/2020-20, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 Ads 223/2021-86, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 10 Ads 364/2021-47). K jinému postupu neshledal soud důvod ani s ohledem na obsah kasační stížnosti a spisu. Dále soud přiznal náhradu hotových výdajů za tyto dva úkony v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 2x 300 Kč, celkem tedy 600 Kč. Součástí náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti není náhrada za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (tj. převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb),

pokračování

jelikož daný advokát stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem, s věcí i s rozsudkem tak musel být dobře seznámen. Zástupce stěžovatele dále požádal o náhradu nákladů spojených s cestou z Jičína do Pardubic a zpět (celkem 148 km) za účelem porady s klientem. K tomu doložil velký technický průkaz vozidla, jímž mělo dojít k uskutečnění cesty. Z technického průkazu vyplývá, že kombinovaná spotřeba daného vozidla činí 6 l/100 km (palivo NM). Průměrná cena za 1 l tohoto paliva činí dle § 4 písm. c) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024, částku 38,70 Kč. K uvedené částce je nutno přičíst paušální náhradu za každý ujetý kilometr. Sazba základní náhrady na 1 km jízdy dle téže vyhlášky činí 5,60 Kč. Dále je třeba připočíst požadovanou náhradu nákladů za promeškaný čas (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu), která v dané věci činí 600 Kč (za šest započatých půlhodin). Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí 5 291 Kč (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 3 Ads 15/2010-82). Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu